

[Aksel Larsen.]

Bemærkning, at Indlemmelsen eller Sammenlægningen, som jeg vil foretrække at kalde det, kunde være gennemført lige saa hurtigt som Udligningen, hvis blot ikke Regeringspartierne var vejet tilbage for at gennemføre deres eget Program.

Man leder saa meget efter Motiver, og spørger: Hvorfor er de ærede Medlemmer, som er bosat i Gentofte og Frederiksberg Kommuner, de stærkeste Modstandere saavel af Indlemmelse som af det Udligningsforslag, der foreligger her? Jeg skal ikke give mig til at lede efter den Slags Motiver, idet jeg finder, det i nogen Grad er uden Betydning i Forhold til det store og hele. Men jeg vil lede efter andre Motiver, nemlig efter Motiverne til, at Socialdemokratiet med det ærede Medlem Hr. S. Munk som Ordfører — det ærede Medlem, der som Raadmand i København ikke kraftigt nok har kunnet understøtte Borgmester Hedebo's Krav om Indlemmelse og intet andet end Indlemmelse af Frederiksberg — pludselig svinger væk og nu, da man har Magten, da Muligheden for Indlemmelse er for Haanden, foretrækker at gennemføre den Udligning, der ogsaa kan finde Tilslutning fra det ærede Medlem Hr. Bindslev. Jeg tror ikke, man skal lede saa langt borte efter Motivet. Jeg har haft Lejlighed til at læse det stenografiske Referat af Debatterne i Københavns Borgerrepræsentation, og jeg faldt dér over Udtalelser af Socialdemokratiets Ordfører, Redaktør H. P. Sørensen. Hans Tale ved den Lejlighed — jeg erindrings ikke Datoen — var egentlig en eneste Beklagelse af, at det ærede Medlem Hr. Bindslev ikke vilde stille sig noget mere i Opposition til Socialdemokratiet i Borgerrepræsentationen. Han konstaterer med andre Ord i sin Tale med Beklagelse, at der egentlig ingen Uenighed er. Vi er mange, der konstaterer med Beklagelse, at der i de væsentlige Sager i København ikke er Uenighed mellem Socialdemokratiet og Det konservative Folkeparti. Men saa spørger man sig selv: Hvad er Aarsagen til denne Uenighed, eller rettere: Hvad er Aarsagen til, at Socialdemokratiet trods sit knusende Flertal Gang paa Gang bøjer af for det konservative Mindretal i Københavns Borgerrepræsentation, og hvad er Aarsagen til, at denne vigende Holdning føres ud i sine yderste og mest ubehagelige Konsekvenser derved, at Socialdemokratiet her paa Rigsdagen, hvor Regeringspartierne har den hele og fulde Magt, ikke gennemfører sin egen Linie, sit eget Forslag, men gennemfører det Forslag, man udmærket vel reelt

kan kalde det ærede Medlem Hr. Bindslevs? Og dér er det, jeg tror, at det kommunale Samarbejde og den kommunale Administration i København har ført til en saadan Forvirring af Begreberne og en saadan Indfiltrering af Socialdemokratiets og de Konservatives Interesser i hinanden, at Socialdemokratiet hverken kan eller tør løsgøre sig fra Makkerskabet med Det konservative Folkeparti. Det er en meget beklagelig Kendsgerning, og det er beklageligt, at den nu skal føre til, at man paa den Maade lader haant, ikke alene om de københavnske Borgeres og Skatteydernes Interesser, men faktisk om alle Borgeres Interesser i de Kommuner, vi under eet Begreb kan kalde Storkøbenhavn.

Nu kan man godt komme og sige: Ja vel, men det vil være økonomisk fordelagtigt for Grundejerne og Velhaverne i Gentofte og paa Frederiksberg at nøjes med en Udligning fremfor nu at faa gennemført en Indlemmelse. Det er utvivlsomt rigtigt, men det er dog ikke den Slags Synspunkter, der skulde være bestemmende. Det maatte vel være saaledes, at man, naar man saa paa det økonomiske, dels tog Hensyn til, hvad der var absolut rimeligt og retfærdigt over for Kommunerne som Helhed, og dels til, hvad der er det eneste kommunalt og byplanmæssigt forsvarlige, nemlig at skabe et Bysamfund, hvor ikke kunstige Grænser forhindrer den naturlige Udvikling og den rigtige Planlægning af Byens Vækst. Vi havde tidligere her i Landet som i andre af Datidens saakaldte Kulturlande det System, at der skulde betales Told, Accise, for at faa Varer ind over Bygrænsen. Det har man dog forladt, og naar man lærer Børnene om det i Skolen, saa smiler Skolelæreren i de fleste Tilfælde og forklarer, at saa tossede var de altsaa dengang. Men man er fortsat saa tosset, at en organisk sammenhængende bymæssig Bebyggelse deles op i forskellige administrative Omraader, hvert med sit Styre, med sit Raadhus, med sin Administration af Gader og Vejvæsen, Belysningsanlæg o. s. v. Dette kan ikke føre til gavnlige Forhold, hverken for de enkelte Kommuners Borgere og Skatteydere eller for Bysamfundet som Helhed. Derfor synes jeg, man skulde have taget Skridtet fuldt ud, og jeg vil endnu en Gang understrege, at de Bemærkninger, hvormed det ærede Medlem Hr. S. Munk ved anden Behandling forsøgte at forsvare sin nymodens Modstand mod Indlemmelse, selvfølgelig ingen Steder hører hjemme. Denne Sag har været rejst i saa mange Aar og er blevet saa grundigt undersøgt, at man maa gaa